

[Inger Stilling Pedersen]

Ændringsforslag nr. 8 deltager vi også i blandt flertallet.

Ændringsforslag nr. 9 om simpel uagtsomhed vil vi støtte, fordi vi mener, at det, der som det kan bevises, at der foreligger simpel uagtsomhed, må komme den til gode, som er i den situation.

Så kommer vi til de to sidste ændringsforslag, der omhandler revision. På baggrund af alt det, kristeligt folkeparti hidtil har sagt om de problemer, det vil medføre: virksomheder, der kan komme i vanskeligheder o. lign., mener vi, det er rigtigt, at der bliver en mulighed for at se på loven om måske et halvt års tid, eller i hvert fald, at der ikke kan gå et helt år efter betænkningen, og derfor vil vi støtte dem; så har vi da en mulighed for, hvis det går helt galt, at sætte ind, inden det er for sent.

Men jeg skal altså komme med en mere udførlig omtale af selve forslaget ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Therkel Christensen (CD):

Foranlediget af fru Inger Stilling Pedersens bemærkninger om ændringsforslaget til § 10 gør jeg opmærksom på, at loven i sin nuværende form allerede undtager banker og sparekasser, og begrundelsen for, at elværkerne også skal undtages, er, at de i forvejen er underkastet tilsyn. Jeg henviser til bemærkningerne hertil.

Mølgaard (DR):

Det er jo særdeles omfattende sager og sager, der griber ind i mange menneskers forhold, vi her har på dagsordenen. Udvalgene har som tidligere konstateret af tingets formand allerede afgivet betænkning, og det er betænkeligt. Det er ikke spor overdrevet at konstatere, at udvalgsarbejdet har været så forceret, at det har nærmet sig en ren og skær formalitet. Arbejdsgangen har været så sammenpresset, at en virkelig udvalgsbehandling af de mange skriftlige og mundtlige henvendelser udefra faktisk ikke har været realiseret. De deputationer, der er mødt frem for udvalget, er blevet lynekspederet og vist vintervejen næsten øjeblikkelig. De mange besvarelser på spørgsmål og kommentarer til henvendelserne udefra fra de ansvarlige ministres side er kommet så sent, at der reelt

ikke var nogen chance for, at de kunne øve indflydelse på udvalgsarbejdet. Det er især arbejdsmarkedsudvalgets arbejde, jeg her taler om. Udvalgets medlemmer har så at sige ingen mulighed haft for at konsultere deres grupper undervejs, endsige udnytte de kontaktmuligheder, de måtte have, til eksperter.

Udvalgets formand har administreret dette jappersystem og har fra anden side modtaget tak herfor. Vi i retsforbundet kan med mine allerede fremførte bemærkninger ikke deltage i denne taksigelsesceremoni.

At vi til gengæld heller ikke vil rejse nogen personligt rettet protestkampagne imod udvalgsformanden, hr. Søren B. Jørgensen, er en anden sag. Der hviler imidlertid et meget, meget tungt ansvar på skuldrene af det udvalgsflertal bestående af regeringspartierne, som har besluttet sig for en tidsplan for udvalgsarbejdet, som var helt uforvarselig. Det ville den være under alle omstændigheder, men omfanget og betydningen af netop dette lovkompleks gør unægtelig sagen nogle gange mere alvorlig, end den ville have været, hvis det havde været f.eks. en dræningslov, det drejede sig om.

Der er allerede talt en del om årsagerne til forhandlingssammenbruddet på arbejdsmarkedet, og nogen har allerede været fremme med ønsker om ændrede forhandlingsregler. Lad os imidlertid ikke glemme, at de gældende eller andre og måske bedre forhandlingsregler har ikke været udsålgivende.

Den afgørende grund til, at forhandlingerne brød sammen på arbejdsmarkedet, var, at SV-regeringen lige siden sin dannelse har givet overenskomstparterne det indtryk, at de kunne være sikre på et politisk indgreb, hvis de ikke klarede den selv. At SV tilmed intet har gjort for at skabe et rimeligt politisk klima for erhvervsliv og lønmodtagere ved at mildne skattetryk, bremse spekulation, sænke renten, bekæmpe monopolerne, gør SV-regeringens ansvar for sammenbruddet dobbelt.

Nu står vi her; vi kan ikke andet, som Luther sagde det; alene kendskab til den liden katekismus er nok til at vide, at det er SV-regeringens skyld. Men nu er det altså brudt sammen, og for at undgå arbejdsstandsninger om få dage vil regeringen et totalt, altomfattende, indgreb; man fristes til at kalde det et overgreb. Det havde der aldrig været brug for, hvis regeringen i tide havde tildelt over-